

Jan Drost, hynders en hynderark

Kolofon

ISBN: 978 90 8954 025 6

1e druk 2008

© 2008 Sytse Jouta

Eksimplaren binne te bestellen by de útjouwerij:

Útjouwerij Elikser B.V.

Ossekop 4

8911 LE Ljouwert

Postbus 2532

8901 AA Ljouwert

Til: 058-2894857

www.elikser.nl

Foarmjouwing omslach en binnenwurk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaand schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

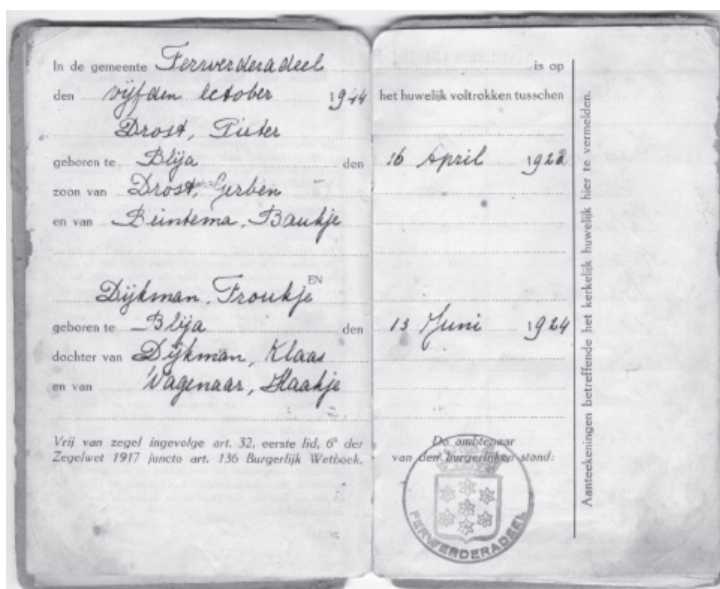
Jan Drost,
hynders en hynderark

Sytse Jouta

Ynlieding

Jan is berne op 28-12-1959 te Blije Hegedyk 6. Hy is de tolfde yn de bernerige fan 16. De heit is Pieter Drost en de mem is Froukje Drost – Dijkman.

Dit ferhaal hat Jan Drost ferteld oan Sytze Jouta en dy hat it opskreaun. Yn it earste part fertelt er it ferhaal fan syn libben, yn it twadde it ferhaal fan syn ark.



It trouboekje fan Pieter Drost en Froukje Dijkman. De besittingen wiene doe in skieppelaam, in tafel en fjouwer stuollen.

KINDEREN UIT DIT HUWELIJK GEBOREN.					
Voornamen	x	Geboren		Overleden	
		te	den	te	den
1. Haakje	.	14	12. Apr. 1901	1-7-2002	
2. Cora	.		3. Feb. 1906		
3. Klaas	.		11. Feb. 1907		
4. Ronda	.		23. Apr. 1908		
5. Berta	.		8. Dec. 1909		
6. Wiegje	.		10. Feb. 1911		
7. Ybelje	.		25. Aug. 1912	24. Jan. 2003	
8. Fokke	.		18. Jun. 1913		
9. Ybelje	.		3. Aug. 1915	24. Dec. 2000	
10. Willemina	.		16. Aug. 1916		
11. Berta	.		18. Jun. 1918		
12. Jan. Johannes	.		28. Dec. 1919		
13. Lieve	.		14. Aug. 1920		
14. Elisabeth	.		14. Aug. 1921		
15. Maria. Fiepke	.		18. Apr. 1924		
16. Johanna	.		22. Oct. 1927		

Der is troch de amtnr fan de boargerlike stân in stikje papier oan it trouboekje plakt, oars koene se der allegearre net op.

Myn âldste susters witte noch skoan dat ik berne bin: it is moandei en de tafel stiet dan fol mei skuon dy't sneins oan west ha nei tsjerke ta, ús Baukje en Rommy binne drok dwaande om de skuon te poetsen, ús Wiep berêdt de wask en sa is elk dy't hannen hat drok yn it spier. Moandei is yn de húshâlding in drokke dei, dan ha se it itensieden net oan tiid, moandeis dan ite we altyd weakke bôle. De grutte sussen binne wol wend dat mem harren achter de foddien sit, der is moandeis altyd in soad te dwaan, mar mem docht hjoed wat frjemd. Se is ûnrêstich, net gewoan en se driuwt noch mear as oars: it wurk moat redsum oan de kant, want de loft is net blau fan dagen en der moat noch fan alles dien wurde. Der moat al wat oan skrept wurde en mear fan sok praat, der is spanning, dat fiele se allegearre. En dan ynienen seit mem mei klam, wylst se wat frjemd foaroer op de bekkeling fan in stoel steunt, Wiep do moatst sjen datst by omke Kees en tante Lysbet komst en nim ús Ypie ek mar mei. En Baukje, do giest nei omke Jan en Tante Rie. De fammen freegje net wêrom mar se lizze fuort it wurk del dêr't se mei dwaande binne en stekke ôf. Se witte net wat der geande is, mar it is net gewoan, dat fiele se wol. Rommie sil mei Baukje mei. Mar mem seit: "Do net Rommie, do bliuwst thús, do moatst by de lytsen yn it keammerke bliuwe." Wilens as Rommy wat mei de bern oan it boartsjen is, heart se mem roppen út de sliepkeamer wei. Rommie giet gau mar wol tige skruten nei mem yn de sliepkeamer en dêr wurdt se kjel, want der is wat mei mem oan de hân, dat sjocht se wol. Mem leit der te woeljen yn it bêd en mem seit tsjin Rommie: "do moatst gau heit helje en dy moat dokter belje." Rommie lit de bern mar even allinnich achter.

Se fljocht as de reek nei Frans Tilma dêr't heit oan it wurk is, nochal oerstjoer ropt se: "Heit moat gau thús komme en heit moat dokter belje."

Heit stiet oan de sortearmasine en bliuwt och sa kalm en seit - wylst er gewoan troch sortearret - “Gean do mar wer nei hús, ik sil dokter aanst wol belje.”

Rommie giet gau wer nei hús ta, se is in bytsje bang en senuweftich. Se giet wer mei de lytse bern wat spultsjes dwaan. Mar har gedachten binne by har mem dy’t yn dy oare keamer leit.

Baukje is by omke Jan en tante Rie, dy wenje flak by en Boukje komt der faak en mei der oars och sa graach wêze. Mar no net, se fielt ek dat der wat spannends barre sil.

Se hat mem en beppe wol ris praten heard, dat wit Baukje noch sa goed want dat hat sa’n yndruk op har makke.

Beppe sei doe fan och bern hast al wer wat ûnder de skelk en doe sloech beppe har hannen om mem hinne en ha se beide och sa gûld.

Baukje wist net wat se bedoelden mei “wat ûnder de skelk”, mar se fielt dat dizze spanning dêr al wat mei te krijen hat. Se fynt it hiel frjemd dat der thús wat spannends barre sil dêr’t sy net by wêze mei .

Mar nei in lyts skoftsje komt heit it dykje del en fertelt dat der in jonkje berne is, hy hjit fan Jan-Jehannes en we neame him Jan. Heit praat noch even mei omke Jan en tante Rie seit dat alles fierder goed liket en sil wer fuort en Baukje wol mei fansels. “Nee Baukje do moatst hjir noch in nacht bliuwe” seit heit en stekt wer ôf. De moed sakket Baukje dan yn de skuon, se mei net mei om har nije broerke te sjen. Se is sa ticht by hús en fielt har dea ûnwennich en se giet op it húske sitten te gûlen, want se wol tsjinoer de oaren fansels net wêze dat se ûnwennich is.

De oare deis giet Baukje ek nei hús ta. Mem leit noch op bêd en Baukje freget mem dy’t no gâns rêstiger is as juster mei it skuonpoetsen, “Mem mei ik asjeblyft wer thús komme? Dan wol ik wol in amer fol ierappels skile.”

“Fansels fanke meisto thús komme, do hearst der hjir ommers ek by en dy ierappels kinne Wiep en Rommie wol even skile. Sjoch do mar even yn de widze by dyn nije broerke Jan en dan moatst gau nei de buorren om boadskip.”

As Baukje om boadskip giet en se is op 'e hoeke by Kees en Lysbet, dan sjocht se ús Wiep en Iepie, dy binne bûtendoar. Se giet dan foar ús Wiep stean en seit wat gekoanstekkerich tsjin har “Ik bin lekker al wer thúuus!!” Wiep seit neat werom, mar pakt resolút lytse Ypie by de hân en sûnder Kees en Liesbet te ferwittigjen fan har fertrek, giet se ek nei hús ta.



Dit is it hús fan ús leave heit en hjir bin ik berne, dit plakje docht my wat.

Hjir wie oarder, hjir wie regel, mar ek wol leafde, wy ha hjir tige lokkich wenne.

It hús is lyts mar dat sjogge wy sa net.

Wy libje yn de keuken en it lytse keammerke en der is ek noch de foarkeamer. Dêr meie wy as bern net komme, der sit in heakje op de doar, dy keamer moat netsjes bliuwe. Wy boartsje yn it skimerljocht yn 't tuskengonkje, as ús heit by jûntiid oan it melken is (dat moat altyd nei't er by boer Tilma klear is). En dan boartsje wy dêr as bern sa geweldig, mei hast neat. Mar wol mei grutte fantasy, mei wat kleden en in matte. Wy hiene dêr sa'n wille yn dat leave âlde hûs.

It hoegde om ús ek net oars, we wiene dêr lokkich, we hiene net in dûs, gjin liedingwetter mar wol twa reinwetterbakken. As it in droege simmer wie, dan waard liedingwetter yn molkbussen by Frans Tilma helle.

We poepten bûtendoar op it húske yn in tonne. De tontsjelegers fan de gemeente kamen net by ús. Us heit lege de tonne altyd sels oer de grientetún, foaral oer de rabarber. Us Rommie is wat in fyske, dy hat fan har libben nea wer rabarber ite wollen.

Klaas en Germ dy sutelen ek wol griente út, se giene dan wol mei tassen oan de fyts nei Ginnum en nei Reitsum. As se dan thús kamen frege mem altyd earst "Ha jimme wat ferkocht?" en dat jild belâne altyd fuort yn de skelksbûse. En sa gong it der by ús om ta, de regel wie dat elts bern dat noch yn 'e hús wie, alle jild ynlevere dat er op wat foar wize dan ek mar fertsjinne hie en wy fûnen dat fanselssprekkend; it wie de gewoanste saak fan de wrâld, dat alle jild dat ynbrocht waard yn mem har skelksbûse ferdwûn.

Der is ús altyd by brocht: "It iten komt hjir net fansels op tafel."

En sa is it ek. Dat we dêr as bern ek oan meiwurkje moasten, ha we altyd fanselssprekkend en ek goed fûn.

As ik no de bern sjoch dy't yn harren jeugd nea wat moatten ha, dy't harren tiid slite achter tillevyzjeskermen en mei de eagen op stâltsjes achter dy stomme kompjûters sitte, dan bin ik bliid, dat ik grut wurden bin sa ticht by alles wat direkt mei it libben te krijen hat.

En de siswize, dat it iten net fansels op tafel komt, dat is neffens my ek wol de grutste libbenswysheid, dy't ús âlden ús yn harren ienfâld ûnbewust bybrocht ha. En dy wysheid nim ik mei foar de rest fan myn libben en dêr bin ik se tankber foar. En dy wysheid fine jo ek werom yn al myn broers en susters. En dêr binne we ek neffens wurden: Want se kinne fan de Drosten sizze wat se wolle, mar der is net ien dy't de kantsjes der ôf rint of dy't himsels net rêde kin.

It gie der by ús thús yn alles redsum om en ta. Bygelyks sneontejûn, dan kaam de grutte tobbe op tafel, ien fan de grutte fammen klaaide ús dan út, heit sjippe ús yn en sette ús yn de tobbe, mem geat dan út de sektsjettel dy't op de kachel stie, wetter oer ús hinne om ús ôf te spielen. De oare grutte fammen pakten ús der út en droegen ús ôf en diene ús de piama oan, it wie gewoan rinnende bân wurk mar der wie neat mis mei.

We krigen dan de konsynjes "sitten bliuwe". De smoarge klean waarden yn itselde sop treaun dêr't wy út kamen en sa waard de tobbe mei de klean yn it sop yn it bûthús set. Dy komt snein wol wer foar 't ljocht.

Mar no is der even tiid om in spultsjes te dwaan mei de bern en krije we meastal wat poeiermolke mei waarm wetter út deselde sektsjettel dêr't we krektlyn mei ôfspield binne.

Sneintemoarn geane heit en mem nei tsjerke ta en dan moatte de grutte fammen wask útspiele en op de greide lizze, want as heit en mem út tsjerke komme, dan moat de wask op de greide lizze en de kofje brún wêze.

Bakker Douwes bringt sneons altyd in stik of tsien bôlen en in blik portugeesjes en dat krije we sneins by de kofje en dat wie foar ús allegearre altyd in feest.

De strontruften wurde altyd op in stalt yn de sleat útspield. Dat fine de fammen altyd moai wurk, dat dogge se gâns leaver as útspiele ien in amer, dat is folle smoarger wurk.

Yn de sleat driuwt de smoargens samar fuort en ús Rommie hat my wol ferteld, hoe moai it is dêr by de sleat, se boartsje dan wilens wat mei de ruften yn it wetter, want wy binne wol wend om sûnder boartersguod te boartsjen. Se ha de ruften wol oan in heafoarke en yn harren fantasy binne dy ruften yn it wetter dan moaie libbende figueren. Mar se fange ek wol ris toanders en ek sturtkikkertsjes, se geane bytiden sa yn harren fantasywrâldsje op, dat se gewoan de tiid ferjitte en dan ropt ús mem: “Wat duorret it wer lang, bin jimme noch noait klear, der moat noch mear dien wurde hjoed. Kom gau by dy sleat wei, aanst wolle dy lytse bern dat ek en dat is net heal fertroud.”

As de ruften útspield binne dan komt de wash yn it sop en dêrnei op de bleek. Dêr leit it dan in dei en dan wurdt it jûns útsean en de oare deis wurdt it wosken, útspield en giet it troch de wringer en dan pas op de line.

Dat moaie âlde hús, wy wiene dêr as bern lokkich, om ús hoegde it noait oars. It wie der waarm en it wie der smûk, wat amers en wat pannen op de souder as it reinde, dat hearde der gewoan sa by. It drippen fan it wetter yn dy amers en dy pannen, dat klonk sa moai, dat wie krekt muzyk en as it fûl reinde moasten wy út en troch de amers en de pannen leegje mar der wiene genôch hannen om dat wurk te dwaan.

Der wurdt troch ús heit en mem sa hurd wurke en der wurdt neat om 'e nocht fergriemd, mar ik tink ek omdat alle bern de skouders der mei ûnder sette moatte (al dat jild dat yn de skelksbûse belânet). It kin dan blykber lije en

bou in nij hús. En dat hús wurdt fuort njonken it âlde hús delset.

Wy moatte fansels allegearre meiwurkje oan it bouwen fan ús hús. Klaas is dan hiele dagen mei de timmerlju by de bou oan it wurk, wy moatte jûns alle stiennen klear lizze foar de oare deis dan kinne de mitselers fuortendaliks wer oan it wurk en sa bouwe we mei ús allen in nij hús foar ús allen. En dat jout in goed gefoel: dat nije hús dat wurdt ús hús op in wize sa't net folle minsken dat sizze kinne. It hat noch wol in tiid sa west dat we oerdeis noch yn it âlde hús wie, mar sadree't der wer in sliepkeamer klear wie, dan koene der wer in pear yn it nije hús sliepe want de tiid begûn te driuwen, omdat it âlde hús hurd minder waard. It wie krekt as joech it hús de striid oer as in minske dy't op stjerren leit. It begûn mear en mear te lekken, as it reinde dan stie de souder fol mei amers en pannen om it wetter op te fangen. En it dripte soms ek yn de keamer en dan waard op souder wer in amer wat ferset.

Ik fyn it prachtich om yn it nije hús te sliepen. As we jûns op bêd geane, dan moatte we achter elkoar oan, op klompen yn de piama oer planken fan it âlde nei it nije hús ta rinne. Wy lizze dan meast mei ús trijen op in twa persoans bêd, twa yn de lingte en ien oerdwars. Ik fyn it der geweldich en alles rûkt der sa nij en we kinne mei in toutsje it ljocht oan en út dwaan. We tsiere der soms om wa't by de muorre lizze mei, want dy kin dan it ljocht mei it toutsje út dwaan. Mar net wer oan dwaan of der mei knipperje fansels, want dat kin heit út it âlde hús wei wol sjen.

As Jouke de Jong by syn pake Ares Draaier útfanhús is, dan komt er altyd by my te boartsjen. En sa is it ek no wer. Mar Jouke is no tige optein, want hy hat in âld bokkeweintsje fan syn pake krigen, dy hat dat koartlyn foar ús kocht fan

Auke Drost, de keapman fan kowedekken, faseline (foar it jaar) en sokssawat, mar hy hat ek wolris in apart hanneltsje. En sa hat Jouke syn pake no in moai âld bokkeweintsje foar Jouke kocht. Jouke wit fansels wol dat wy in bok ha, want dêr wiene we al sa faak mei oan it boartsjen, mar de bok hat noch nea foar in karre west en dêr ha we it al sa faak oer hân.

En dat kin dus no heve, ik helje gau de bok fan stâl en we gean der mei rjochting Jouke syn pake. As wy der oan komme stiet Draaier ús al op te wachtsjen en helpt ús mei it ynspannen. Alles is kompleet, in leie, in teamke, ja alles en it wurdt pykfijn ynspand, alles past ek prachtich, we binne tige optein oer hoe't it der foar stiet. It is in prachtich moai lyts karke, mei houten speaketsjillen.

It karke is sa lyts, wy passe der net tegearre op, dus Jouke wurdt de koetsier want it karke is fansels wol fan syn pake en Jouke past der ek prachtich op, it kin net moaier. Jouke kriget de leie beet sa't it heart, ik ha noch in tou oan de hals fan de bok, foar it gefal de bok it wat yn de kont sette wol. Dat dogge ús heit en Klaas ek mei in nije keap hynder, dêr't wolris wat mei wêze kin, bygelyks de Brune: doe't ús heit dy fan de feekeapman kocht, doe sei dy: "Piet, ik ha in bêst brún hynder foar dy, mar ik sis der by, dizze kin net foar de skodder." Us heit seit: "Dan treft er net, want hy moat simmers by ús al skodzje", sa'n hynder is dus wat mei, dy hat op 'e op 'e rin west foar in skodder en as dat der by sein wurdt, dan hoecht de keapman der net foar yn te stean. Mar sokke hynders hat ús heit it leafst, want se kostje wat minder en dat past him wol fansels.

Mar sadree't der hea te skodzen is, dan wurdt de Brune foar de skodder set. En as er ynspand is dan giet Klaas op de skodder sitten en ús heit hat dan in tou beet foar it gefal de Brune út naaie wol, dan lûkt heit him yn de rûnte, Klaas hat dan fan tefoaren de skodder yn it wurk set. Utnaaie is

der net by en it hynder wurdt dan krekt sa lang narre oant er alles wol goed fynt en pas dan komt it tou los, dêr't ús heit him mei yn 't rûn lûkt en dan moat er de hiele dei skodzje. En dat is swier wurk foar in hynder.

Mar ek de oare deis en sa lang der hea te skodzjen is, moat de Brune foar de skodder. En sa wurdt er dan genêzen.

Dat byld fan de Brune foar it earst foar de skodder, dat ha ik goed yn my opnommen, dêrom ek it tou om de hals fan de bok. Mar de bok makket gjin oanstalten om út te naaien, slimmer noch, hy wol gjin poat fersette. Jouke jout him al in tikje mei in twiichje mar it helpt net. Ek net as Jouke wat fûlder slacht: de bok bliuwt stokstiif stean.

Ik begjin dan mar oan de bok te lûken mei it stik tou mar hy ferset gjin poat. Ik sis tsjin Jouke "slach mar ris wat fûlder" en ik lûk út alle macht. Mar wat fûlder ik lûk en Jouke slacht, wat mear de bok it yn de kont set.

Mei kracht rêde wy it net, de bok is sterker as ik tocht hie, dat we moatte lieper wêze en ik lûk de bok oerders. Want it soe no dochs al spitich wêze as we dy rot bok net út it stee krije en ik tink ek: do rot bist, do meist ek wol ris wat dwaan foar de kost, do bist de ienige by ús thús, dy't wol fret en nea wat docht. Ik begin dan sa fûl oerders te lûken, dat ik de bok hast om lûk en ik sis tsjin Jouke: "Jou him mar ris in bêste feeche mei dat twiichje oer de bealch."

En dan ynienen docht dy bok in brike sprong sawat oer my hinne, ik fal achter oer en ik begryp no ek, wêr't dat it wurd 'bokkesprong' wei komt, want mei sa'n sprong kinst him net hâlde en de bok set dan mei in gong ôf rjochting ús hús. Dat giet sa hurd en mâl dat Jouke begjint te razen fan benaudens, ik draaf der achter oan en Jouke syn pake pakt gau de fyts. Mar as de bok mei it karke en Jouke der op mei in gong by ús op it hiem de bocht om rydt, dan fljocht it karke oer de kop. Jouke falt der ôf en begjint noch mear te razen en de bok belânet mei karre en al yn it bûthús. It falt

mei Jouke wat ta, dy klaut wer oerein. Hy kreupelet al wat mar hy kin noch wol rinne. As wy nei it bûthús geane, dan fine we by de bûthúsdoarpost de earste brokstikken fan de bokke-karre: ien tsjiltsje en de heale bûkdelling. De oare tsjillen en de sydsketten lizze oer it bûthúspaad en yn de groppe. It liket net sa bêst mei it moaie karke dat Jouke fan syn pake krigen hat. De bok stiet by de foerbitten te fretten want dêr is er gek op en hy docht as is der neat bard.

In hynder moat altyd earst leare om oer de team te fretten, mar dizze bok hat de team krekt foar it earst yn de bek en hy fret as hie er nea oars dien.

Hy hat it grutste part fan it túch noch oan en in stik fan it stokramt hinget der by, mar op in pear skaafplakjes nei mankearret de bok fierder neat. Mar it moaie bokke-karke dat hat koarte freugde west. Jouke syn pake seit op wat in drôve toan: “Dit karke kin net wer makke.” Ik set de bok wer op syn plak, ik ha de smoar yn op dy rot bok, hy hat de hiele saak fernield en ek noch it liif fol fretten mei syn lekkerste iten.

Ik byn him foar straf wat koarter fêst en we dogge de bok it túch ôf. Jouke syn pake docht sûnder wat te sizzen it bokketúchje ûnder de snelbiners fan de fyts en stekt ôf, op 'e ein fan ús hiem ropt er ús noch ta: “Goai dy stikken fan it karke mar by jimme op de brânbulte.”

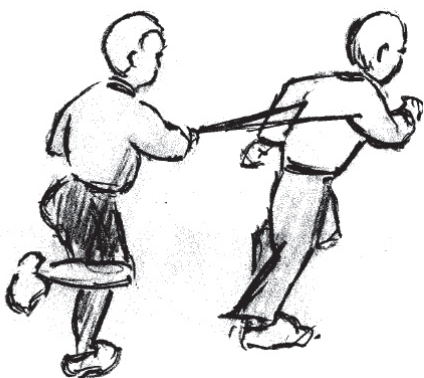
Jouke en ik steane noch in skoftsje ferbjustere op it hiem. Hjir ha we it sa faak oer hân, mei de bok foar de karre, en no is net allinnich it moaie karke, mar ek ús hiele dream stikken.



Jouke hat in raar skaafplak op de knibbel en de earmtakke docht him ek sear, mar hy wol der net mei nei hús ta, want dan docht syn mem der joadium op, út sa'n brún fleske en dan docht it noch folle searder seit er.

Mar nei in skoftsje seit Jouke: "Sille we hynder boartsje en wolsto dan hynder wêze", dat dogge we meast oarsom, dan is Jouke it hynder. Hy hat dan de leie oer it skouder en ûnder de earmsholten troch en dan ha ik de leie beet en kin him stjoere as in echt hynder en Jouke rint dan ek wat as in echt túchhynder en tilt de knibbels heech op by it draven. Mar no't Jouke lêst fan de knibbel hat, is it better dat we it oarsom dogge. Mar dizze oanspanning wol lang sa goed net. As Jouke de leie beet hat seit er: "No moat it hynder nei de finne daam". Ik sis: "Dat moatst sa net sizze, do moatst sizze fan fuort en dan moatst my der mei de leie hinne stjoere."

Mar Jouke kin net sa goed stjoere en hy seit: "Do moatst mear tuge", mar dat leit my wer net sa goed, we geane al in slach om 't hús, mar as Jouke seit: "Sille we mar wer lyk as we oars dogge", bin ik der flak foar.



As we wurch binne fan it draven en it tugen freget Jouke: “Mei ik by jim ite?” Fansels kin dat, hy is ommers myn kammeraat. Ik hoech dat net te freegjen oan ús mem, dat is by ús altyd goed. Der sitte dochs safolle om de tafel, it komt net op in iter mear of minder oan. En Jouke fynt it altyd prachtich om by ús te iten, mei safolle minsken om de tafel, de lytse bern wat by de grutten op skurte, de âldste lytste yn de tafelstoel.

Us mem sit eins noait oan tafel by it iten, dy rint meast wat om de tafel hinne, se triuwt dan de iene of de oare wat yn de mûle dy’t wat sit te treuzeljen. Foar de lytsen helleet se yn har eigen mûle de groatkerrels út de sûpenbrij en fuorret dan de lytsen de sûpenbrij sûnder groat út har eigen mûle op, want dat kinne de lytsen sels noch net ferwurkje seit ús mem.

We sitte altyd mei ús allen tagelyk om de grutte tafel te iten, mei hjir en dêr in plankje tusken de stuollen.

Us heit sit oan ’e ein fan de tafel en docht earst even de hannen gear, dan noch in lyts preuveltsje en dan bane wy der yn.

Ik wit noch dat Anton foar it earst by ús kaam te iten, hy hie doe ferkearing mei ús Margriet en is letter ek mei har

troud. Mar dy earste kear dat er by ús iet, mei ús allen om de tafel, dat sil er grif nea wer ferjitte. Hy wist net wat er der oan hie, hy siet mar wat om him hinne te sjen, fan wat gebeurt hjir allegearre.

Us heit seach dat wol en sei: “Ast noch wat ha wolst, dan moat it no wurde oars is de saak op” en doe begong er wol te iten.

Wy binne allegearre sûne iters en ha nea hunger hân, elts kin him meastal goed sêd ite en as der wat tefolle iters komme, dan wurdt de saak gewoan ferparte. Mar meastal bliuwden der wol wat ierappels oer om jûns op te bakken en dêr binne we gleon op.

En ierappels binne foar ús it goedkeapste iten want dy ferbouwe we sels en oare dingen geane dan wat koarter om 'e hoeke. Aaien wurde altyd yn twaen slein en fleis krije we gjin lapen fan. Us Baukje seit altyd “we krije mar in priuwke.”



As ik lyts bin en noch net nei skoalle gean, dan kloppet myn lytse wrâldsje hielendal, ik krij iten, drinken, rêst, waarmte oandacht en leafde.